

Idees

Anormalitat política

**Josep Maria
Terricabras**

Molts ciutadans del Principat estan enfadats i defraudats: el tripartit no ha estat a l'alçada de les circumstàncies.

Em sembla, però, que tot i haver-hi raons per a l'enrabiada, encara n'hi ha més per a la sorpresa. Perquè sorprèn molt constatar que Govern i oposició tenen poc sentit institucional. Un país

com el nostre, amb tan poca experiència democràtica i amb tan poc autogovern –per molt que digui la propaganda oficial–, hauria de ser especialment primmirat a l'hora de defensar els seus símbols i institucions a l'hora de garantir els costums democràtics.

En això, el president hauria d'haver donat més bon exemple: les seves acusacions no demostrades (el cèlebre 3%), alimentaven la desconfiança de la població envers els polítics; el seu lideratge dubitatiu pel que fa a l'Estatut i el fet que hagués tolerat pressions i intromissions externes en l'exercici del seu càrrec –recordem el cas Carod o el seu primer intent fallit de remodelar el Govern– tampoc no van afavorir gens la institució presidencial.

Durant molt temps s'ha reclamat més fermesa a Maragall. Sembla que en va voler demostrar quan va expulsar del seu gabinet precisament aquells que li havien donat la presidència. Al món, els governs queden en minoria perquè perden suports. A Catalunya no, a Catalunya la minoria se la fabrica el president mateix. És clar que, un cop obtinguda –per dir-ho així– la minoria, la pràctica democràtica universalment acceptada obligava el president a sotmetre's a una moció de confiança davant el Parlament o bé a convocar eleccions anticipades. Doncs, ni una cosa ni altra: ja en minoria, Maragall va remodelar el gabinet pel seu compte, va nomenar consellers nous i va pronosticar un futur esplèndid, sense previsions ni calendari clars. Des d'un plantejament institucional seriós, aquesta fugida endavant és inacceptable.

És clar que l'oposició ha col·laborat en el descrèdit institucional: al llarg de la legislatura, ha tractat el president amb un to, amb un menyspreu, indescriptibles i ofensius, fins a arribar a l'absurd de reconèixer-lo com a "president de la Generalitat" però no com a "president de Catalunya". És aquesta oposició la que també ha utilitzat el Parlament català com a excusa i coartada per aconseguir un acord bilateral amb el president espanyol sobre l'Estatut. I és la mateixa oposició que no solament li ha estalviat al govern de Maragall la prescriptiva moció de censura, sinó que, a més, li ha promès complicitat fins a després del referèndum del dia 18.

De fet, que el president i l'oposició hagin aparcat la normalitat democràtica s'explica només per la seva obsessió estatutària. Estranyament, això és el que, ara com ara, els uneix. Anem de sorpresa en sorpresa. Podrem creure algun dia que les coses aniran millor?

Barça i PIB

**Ramon
Tremosa**

La segona copa d'Europa del Barça guanyada a París el 17 de maig d'enguany pot tenir efectes macroeconòmics positius sobre el PIB de Catalunya que, per bé que siguin petits, no poden ser pas menyspreats. Per fer aquesta afirmació em baso en alguns estudis d'impacte sobre el creixement econòmic, que s'han realitzat en

països que han guanyat un campionat del món de futbol. Aquesta notícia positiva inesperada té en el país canviat un impacte que depèn, òbviament, del grau o intensitat de l'afeció dels seus habitants cap a aquest esport, i també de com la visió del món que aquests tenen pot ser afectada per una notícia potencialment positiva que alimenta el seu sentiment d'autoestima. Tal com vèiem a les samarretes dels jugadors el dia de la celebració de la Champions, el Barça per a molts catalans és més que un club i es podria fer una simulació semblant sobre l'obtenció d'aquesta segona Copa d'Europa: aquesta tindria un efecte semblant a la hipotètica consecució del campionat del món per part de Catalunya. I com que els catalans som un poble romàntic i sentimental de mena, presento tres exemples concrets que conec, una petita mostra, per justificar-ne la hipotètica extrapolació al conjunt de la població, en relació amb el possible impacte macroeconòmic positiu esmentat.

1) Uns amics estaven dubtant si comprar aquest semestre un cotxe nou o bé ajornar la compra per al proper semestre: dos dies després de la victòria ja havien passat pel concessionari. 2) Un empresari havia d'adoptar una decisió aquest mes de maig sobre el pla futur d'expansió de l'empresa, tot afrontant dos escenaris possibles: una setmana després de la victòria va triar el pla d'expansió més agosarat, tot descartant l'altre escenari més conservador. 3) Una parella de coneguts, casada des de feia tres anys, estava rumiant si esperaven encara un any més a tenir el seu primer fill: arran de la victòria s'han decidit a anticipar els intents de concepció, tot mirant de relacionar el naixement del seu primer fill amb l'any de la sensacional temporada del "Golden Team", segons definició recent d'Albert Sàez a l'*Avui*. Per cert, algú s'anima a estudiar què va passar amb la natalitat a Catalunya entre deu i dotze mesos després de la final de Wembley de maig del 1992?

Sé que aquest article podria semblar frívol i poc rigorós. Cal fer saber, però, que cada vegada més aquesta ciència social que és l'economia presta una atenció creixent a les emocions i a les reaccions psicològiques de les persones: considerades aquestes com a "agents econòmics", dels quals en depenen les expectatives de consum o d'inversió, el seu estat d'ànim és fonamental per a executar o ajornar les decisions. Si es fes algun estudi en aquest sentit, basat en una mostra prou significativa, trobaríem resultats sorprenents de fins a quin punt el gran impacte mediàtic i social d'un èxit esportiu beneficia l'activitat econòmica d'un país. Ben segur que va molt més enllà de la venda de samarretes.